

er ham, der har Ansvaret, og han henviser saa paa en vis Maade til Domstolene. Ja, hvis det var en anden Mand, som — jeg vil ikke sige — vil bedrage os, men vil liste en Snes Tusinde Kroner fra os, som var vort retmæssige Eje, saa vidste vi nok, hvilken Vej vi skulde gaa, men lige over for en Minister tror jeg, at det vilde være en lang og besværlig Vej for os, og at Udbyttet ikke vilde staa i rimeligt Forhold til de Bekostninger, dette vilde medføre. Jeg vil henstille til den ærede Minister, at han gaar i sig selv, og som en Mand, der kender Skriftens Ord, vil erindre, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der erobrer en Stad. Naar den ærede Minister kommer dette Ord i Hu, haaber jeg, at han paa dette Punkt vil overvinde sig selv og sine Betæneligheder og opfylde Lovens klare Aand og Bogstav.

Et andet Punkt, jeg berørte lige over for den ærede Minister, var Spørgsmaalet om de lukkede Kirkestole. Her glæder det mig, at den ærede Minister er fuldt enig med mig, og han tilføiede jo ogsaa, at samtlige Præster i Kjøbenhavn have samme Opfattelse, men den ærede Minister lod ingen Antydning falde om, at han vilde sætte sig i Bevægelse, for at man kunde komme bort fra dette Forhold. Dette maa jeg i høj Grad beklage. Hovedopgaven for den ærede Minister, baade her og paa det andet Punkt, jeg nævnedes, er at komme over Pengespørgsmaalet, som den højtærede Minister jo tog Hensyn til. Men naar det nu har vist sig, at Folk have været i Besiddelse af stor Offervillighed til at bidrage til Opførelsen af kjøbenhavnske Kirker — det kende vi jo alle sammen — var det jo ogsaa muligt, hvis den ærede Minister satte sig i Bevægelse og udstedte et Opraab til alle dem, der ere i Besiddelse af lidt religiøs Følelse, og som følte det stødende i dette Forhold, at de vilde være med til at bidrage til en Fond til at faa dette Spørgsmaal løst. Jeg tror, at den ærede Minister paa denne Maade vilde vinde Sympati mange Steder, langt større Sympati end ved at samle Penge til ny Kirker. Ogsaa her har den ærede Minister Ansvar, hvis intet bliver gjort, og jeg skal ogsaa her slutte med et Skriftsted, idet jeg skal minde om, at den Forargelse, dette volder, hviler paa den ærede Ministers Skuldre. Jeg føler mig overbevist om, at den ærede Minister kender Ordet. Ve den, fra hvem Forargelsen kommer, det var ham bedre, om en Møllesten blev hængt om hans Hals.

Dinesen: I de sidste Dage, da det er begyndt at blive mørkt om Aftenen, har jeg fra et ikke ringe Antal Passagerer paa Klampenborgbanen faaet Anmodning om at henvende mig til den meget ærede Indenrigsminister med Anmodning, om han ikke vil sørge for, at Kupeerne blive noget bedre oplyste paa denne Bane. Jeg kan af Erfaring bevidne, at det ikke sjældent er saa mørkt i disse Kupeer, at naar man stiger ind i en Kupee, kan man ikke se, om der i Forvejen er andre Passagerer i den eller ikke. Og jeg frembærer derfor paa adskilliges Vegne Ønsket om en noget bedre Oplysning i Klampenborgbanens Kupeer. — Jeg har ogsaa faaet Lejlighed til endnu en Gang at tænke over Spørgsmaalet om Indkvarteringen under de større Øvelser; og jeg finder da endnu at maatte henlede den højtærede Krigsministers Opmærksomhed paa et Punkt, som angaar dette Forhold. Det er nemlig en almindelig Klage, at Kvarterværterne faa mangelfuld Underretning om, naar de skulle modtage Indkvartering, hvor mange de skulle modtage o. s. v. Somme Steder faa de rigtig Besked og somme Steder en ganske fejlagtig Besked og atter til andre Tider ingen Besked. Dette volder ikke saa ganske faa Ulemper. Det vil ikke sige saa ganske lidt, naar man f. Eks. vil tage godt mod Soldaterne, at naar man laver Mad til den angivne Styrke, saa kommer der maaske kun en Tredjedel af den angivne Styrke. Og til andre Tider har man faaet Anmeldelse om et for ringe Antal, saa kommer der et større Antal, og saa er der ikke Mad nok. Jeg udtaler, hvad jeg udtalte forrige Gang, at jeg kan bevidne efter de Erfaringer, jeg har været i Stand til at indhente, at der i Reglen bliver taget vel mod Soldaterne, men der burde da ogsaa gøres noget fra Myndighedernes Side, for at dette Forhold kan blive ved at være, som det er, og dette tror jeg nok ikke kan koste mere end nogen Overvejelse forud, en Overvejelse, som jeg i øvrigt ikke nærer nogen Tvivl om vil finde Sted.

Jeg skal derefter paa ny beskæftige mig med det store Spørgsmaal, der er blevet saa meget omtalt baade her i Salen og uden for Salen, nemlig Spørgsmaalet om min Opfattelse af vore militære Anliggender. Der synes at være givet denne en Betydning, som jeg slet ikke ønsker, at der skal tillægges min Stilling; men jeg faar jo finde mig i den Skæbne, der tilskæres mig i denne Henseende, og jeg gaar lige saa lidt af Vejen derfor ved denne Lejlighed